ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL BONHOMME

ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΤΟΥ ΕΓΓΛΕΖΟΥ

Πᾶνε δυὸ χρόνια τώρα, μᾶς εἶπεν ὁ φίλος μας Ζ... Ἐγύριζα ἀπ' τὸ Ἀβινιὸν στὸ Παρίσι. Γιὰ νὰ περάσω ἥσυχα τὴν νύχτα στὸ βαγόνι τῆς πρώτης θέσεως μεταχειρίστηκα τὸ ἀθῶον τέχνασμα νὰ βάλω τὸ μπαστοῦνι μου στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας ἀπὸ μέσα γιὰ νὰ ἐμποδίσω νὰ μποῦν κι' ἄλλοι ἐπιβάτες! Πρὶν ξεκινήσῃ τὸ τραῖνο ἄκουσα θόρυβο στὸ σταθμό. Σὲ λιγάκι ἕνα γερὸ χέρι γύρισε τὸ πόμολο τῆς πόρτας ἀπ' ἔξω, ἔσπασε τὸ μπαστοῦνι μου καὶ μπῆκε μέσα ἕνας Ἐγγλέζος λόρδος μὲ τὶς βαλίτσες του. Τρεῖς ἄλλοι ἐπιβάτες μπήκανε συγχρόνως καὶ γενήκαμε πέντε.

Ἔκαμα ὑπομονὴ καὶ συνάζοντας τὰ πακέτα μου ζάρωσα σὲ μιὰ γωνία. Ὁ Ἐγγλέζος κάθισε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ βαγονιοῦ καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς κοντά μας.

Στὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ τὸ τραῖνο ἔτρεχε μὲ ταχύτητα. Ὁ Ἐγγλέζος πῆρε ἀπὸ μιὰ κουβέρτα ἕνα κασκέτο, τὸ φόρεσε, ἔβαλε ἕνα ζεστὸ ἐπανωφόρι καὶ πλάγιασε. Καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς κάνανε τὸ ἴδιο. Ἄρχισε νὰ μὲ παίρνῃ ὁ ὕπνος, ὅταν εἶδα τὸν Ἐγγλέζο νὰ σηκώνεται ἄξαφνα, νὰ πετάει τὴν κουβέρτα καὶ νὰ ἀνακάθεται στὸν μπάγκο. Ἔβγαλε τὰ δυὸ χονδρὰ παπούτσια του, τἄρριξε κάτω καὶ ξαναπλάγιασε.

— Ἂν ὁ καθένας μας ἔκανε τὸ ἴδιο, εἶπα μέσα μου, ὁ ἀέρας τοῦ βαγονιοῦ θὰ ἦτο πολὺ μυρωδάτος!..

Μὰ ὁ Ἐγγλέζος ξανακοιμήθηκε μὲ ἥσυχη συνείδησι ἐνῶ ἐγὼ ἐρέμβαζα. Φαίνεται ὅμως πῶς καὶ ὁ γείτονας μου εἶχε ξυπνήσει καὶ ἄμα εἶδε τὸν Ἐγγλέζο νὰ ροχαλίζῃ, ἅπλωσε τὸ χέρι του χωρὶς νὰ σηκωθῆ, πῆρε τὸ ἕνα παπούτσι του καὶ τὸ πέταξε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μὲ μιὰ ἀταραξία σὰν νὰ πετοῦσε τὴν στάχτη τοῦ τσιγάρου του! Ὕστερα ξανακοιμήθηκεν.

Ἐγὼ παρακολουθῶντας αὐτὴ τὴ σκηνή, κατάκρινα τὴν διαγωγὴ αὐτοῦ τοῦ ἐπιβάτου ποὺ δὲν ἔδιδε πεντάρα γιὰ τὴν ἰδιοκτησία τῶν ἄλλων. Συλλογιζόμουνα τὶ θὰ συμβῆ ὅταν ξυπνήσῃ ὁ Ἐγγλέζος. Φυσικὰ θὰ ζητοῦσε τὸ παποῦτσι ποὺ τοῦ ἔλειπε. Θὰ διασκεδάσουμε λιγάκι, σκέφτηκα.

Περιμένοντας τὰ γεγονότα γελοῦσα μὲ τὸν Ἐγγλέζο ποὺ ροχάλιζε, χωρὶς νὰ ξέρει τὶ παιγνίδι τοῦπαιξε ὁ γείτονάς του.

Στὶς δεκάμισι φθάσαμε στὴν Βαλεντία, κανένας ὅμως δὲν κουνήθηκε. Τὰ μεσάνυχτα τὸ τραῖνοσταμάτησε στὸ Λυών, καὶδύο ἀπ' τοὺς ἐπιβάτας κατεβήκανε γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν τὰ πόδια τους. Ὁ Ἐγγλέζος ξάπλωσε τὰ μπράτσα του, ἔβηξε κι' ἄλλαξε πλευρό.

Ἄμα τὸ τραῖνο σφύριξε οἱ δύο ἐπιβάτες γυρίσανε στὸ βαγόνι καὶ ξάπλωσαν· ἐγὼ ἔμεινα ξυπνητός μὰ ἀπ' τὸ κούνημα τοῦ τραίνου μὲ πῆρε τέλος ὁ ὕπνος. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες ξύπνησα ἀπ' τὸν κρότο τῆς πόρτας καὶ εἶδα μὲ ἀπορία πῶς ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πετάξει τὸ παποῦτσι τοῦ Ἐγγλέζου εἶχε φύγει! Στὸ Ντιζὸν κατεβήκανε καὶ οἱ ἄλλοι δύο καὶ μείναμε ἐγὼ μὲ τὸν Ἐγγλέζο.

Βγῆκε στὸ σταθμὸ ξυπόλυτος !...

Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ εὐθύνη θἄπεφτε ἀπάνω μου γιὰ τὸ χάσιμο τοῦ παπουτσιοῦ. Τὶ νὰ κάνω; Δὲν μποροῦσα νὰ κατεβῶ προτοῦ φθάσουμε στὸ Παρίσι. Εἶχα ἀνάγκη νὰ πάω ἐκεῖ· ἐκεῖνο ποὺ μποροῦσα νὰ κάνω ἦταν ν' ἀλλάξω βαγόνι. Κότταξα τὸν ὁδηγὸ καὶ μὲ κόψε κρύος ἱδρῶτας! Τὸ τραῖνο ἦτον ἐξπρὲς καὶ δὲν σταματοῦσε πουθενά. Νὰ πηδήξω ἀπ' τὴν πόρτα θἄσπαζα τὸ κεφάλι μου!

Μόλις ἔκλεισα τὸν ὁδηγὸ ἡ πόρτη ἄνοιξε καὶ μπῆκε ὁ ἐπιθεωρητὴς γιὰ νὰ ἐξελέγξῃ τὰ μπιλιέτα. Ἔπρεπε νὰ ξυπνήσῃ τὸν Ἐγγλέζο γιατὶ εἶχε βγῆ ὁ ἥλιος.

Ὁ Ἐγγλέζος ἄρχισε νὰ ντύνεται, φόρεσε τὸ ἕνα παποῦτσι του ποὺ τοῦ ἄφισε ὁ γείτονας τον καὶ ἄρχισε νὰ ζητᾶ τὸ ἄλλο. Ἐγὼ ἔκανα τὸν κοιμισμένο καὶ μένα μάτι ἔβλεπα τὶ θὰ συμβῆ, προσπαθῶντας νὰ μὴ γελάσω.

Ὁ Ἐγγλέζος ἀνασήκωσε τὸν ποδόγυρο τοῦ καναπὲ καὶ ἔψαχνε μὲ τὸ πόδι του. Μὰ δὲν βρῆκε τίποτε! Κάθησε τότε κατάχαμα, κότταξε δεξιά, ἀριστερά... Τίποτα! Τίποτα!

Εὐτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦν νὰ κρατήσουν σοβαρότητα, σὲ τέτοιες περιστάσεις. Ἐγὼ δυστυχῶς δὲν τὸ κατώρθωσα. Βλέποντάς τον νὰ ψάχνῃ γιὰ νᾶ βρῆ τὸ παποῦτσι του καὶ σκεπτόμενος πῶς θὰ βγῆ στὸν σταθμὸ μένα παποῦτσι ἄρχισα νὰ γελῶ.

Συμφορά μου! Ὁ Ἐγγλέζος βλέποντάς με νὰ γελῶ πήδηξε σὰν νὰ τὸν δάγκασε κανένας,

— Παρντόν! εἶπε μὲ Ἀγγλικὴ προφορά, ξέρετε ποὺ βάλανε τὸ παποῦτσι μου;

— Πῶς εἴπατε; εἶπα σηκωνόμενος καὶ κάμνοντας πῶς δὲν νοιώθω.

— Ποῦ εἶναι τὸ παποῦτσι μου; φώναξε.

Ἐγὼ σήκωσα τοὺς ὤμους μου σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν ξέρει τίποτα.

— Τὸ παποῦτσί μου θέλω! ξαναφώναξε αὐτός.

— Τί θέλετε νὰ σᾶς κάνω; Ψάξετε νὰ τὸ βρῆτε, τοῦ εἶπα.

— Τὸ ζήτησα μὰ δὲν τὸ βρῆκα. Σεῖς τὸ κρύψατε γιὰ νὰ γελάσετε... καὶ θὰ σᾶς πάρῃ τὸ ντιάβολο! σύρλιαξε ὁ Ἐγγλέζος!

— Δεν ἄγγιξα τὸ παποῦτσι σας! τοῦ εἶπα· ἂν σᾶς τῶκρυψαν θὰ τόκαμε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ φύγανε.

— Ὄχι... ὄχι... αὐτοὶ κοιμόντουσαν.

— Πολὺ καλά, καὶ γὼ τὸ ἴδιο ἔκανα.

— Ὄχι! φώναξε, σεῖς γελάσατε γι' αὐτὸ τὸ κακὸ ποὺ μοῦρθε. Λοιπὸν σεῖς εἰσθε ὁ ἔνοχος. Ἐμπρός, μιλᾶτε...

— Δὲν μπορῶ γιατὶ δὲν ξέρω τίποτα.

— Πολὺ καλά! εἶπεν μὲ ἀπόφασι ὁ Ἐγγλέζος.

Ἔπειτα συμμάζεψε τὰ πακέτα του, εἶδε μὲ λύπη τὸ ξυπόλητο πόδι του καὶ σώπασε ἕως ὅτου φθάσαμε στὸ Παρίσι.

Ἔξω ἔβρεχε ραγδαῖα ὅταν μπήκαμε στὸ σταθμὸ ἔκλεισα τὴν βαλίτσα μου καὶ τὰ πακέτα μου, σκεπτόμενος ν' ἀφίσω τὸν Ἐγγλέζον νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ βγῶ ἔξω. Μὰ ἐκεῖνος μπῆκε μπρός, μοῦφραξε τὸ πέρασμα μὲ τὸ μπράτσο του, καὶ φώναξε ἀπ' τὴν πόρταν ἕνα ὑπάλληλο τοῦ σιδηροδρόμου. Πῆγα νὰ βγῶ ἀπ' τὴν ἄλλη πόρτα, μὰ μὲ κράτησε ἀπ' τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ θὰ τὸ ξέσχιζε ἂν ἔφευγα.

— Α! μήπως ἀστειεύεστε! φώναξα.

— Ὄχι... ὄχι.. εἶπε σοβαρά. Ἐμεῖς στὴν Ἀγγλία δὲν ἀστειευόμεθα γιὰ σοβαρὰ πράγματα.

Τέλος κατέφθασε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Παρντόν, τοῦ εἶπεν ὁ Ἐγγλέζος δείχνοντας τὸ ξυπόλητο πόδι του ποὺ τὸ σήκωνε ἀφηλά. Ὁ κύριος αὐτὸς — καὶ μὲ ἔδειξε,— πῆρε τὸ παποῦτσι μου καὶ δὲν θέλει νὰ μοῦ τὸ δώσῃ. Θέλω νὰ τὸν καταγγείλω στὴν ἀστυνομία μὰ ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ πάγω ἐκεῖ χωρὶς παποῦτσι μέσα στὴ λάσπη, διατάξτε ἕναν ἐργάτη νὰ μὲ σηκώσῃ στὸν ὦμο του γιὰ νὰ περάσω τὸν σταθμό. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ θὰ μᾶς συνοδέψῃ στὴν ἀστυνομία!...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀπόρησε ἀκούγοντας τέτοια καταγγελία!

Δὲν ἤξερεν ἂν Ἐγγλέζος ὁμιλοῦσε σοβαρὰ ἢ ἀστειευόταν. Ἐγὼ ἄρχισα νὰ γελῶ πρὸς μεγάλο θυμὸ τοῦ Ἐγγλέζου. Ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ὅμως αὐτὴ ἡ κωμωδία. Ἂν διηγούμην τὴν ἀλήθεια ὁ Ἐγγλέζος δὲν θὰ πίστευε.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς φαινότανε πολὺ στενοχωρημένος.

Ἄξαφνα μοῦρθε μιὰ ἰδέα λίγο πρόστυχη μὰ πρακτική. Βέβαιος γ.ὰ τὰ γέλοια τοῦ κόσμου σὰν ἔβλεπε τὸν Ἐγγλέζο καβάλλα στοὺς ὤμους τοῦ ἐργάτου, σκέφθηκα πὼς τὸ καλήτερο μέσο γιὰ νὰ γλυτώσω ἦταν νὰ τὸν περάσω γιὰ τρελλό! Ὁ ἐπιθεωρητὴς θὰ τὸ πίστευε βλέποντας τὸν ἐρεθισμό του καὶ τὸ ξυπόλητο πόδι του ποὺ κινοῦσε στὴν πόρτα! Μὲ μιὰ χειρονομία τοῦ εἶπα τὴν σκέψι μου. Ἀμέσως τὸ πίστεψε. Ἔσκυψα στὸ αὐτί του καὶ συνέχισα ἐμπιστευτικῶς:

— Ἀλοίμονο, κύριε, δὲν ἔχετε ἰδέα σὲ ποιὰ κατάστασι βρίσκεται αὐτὸς ὁ κακομοίρης! Πάσχει ἀπὸ μανία καταδιώξεως καὶ νομίζει πὼς τοῦ ἔκλεψα τὸ παποῦτσι του. Δὲν ξέρω τὶ τῶκανε γιατὶ σὰν ἀνέβηκα στὸ βαγόνι αὐτὸς κοιμότανε. Βέβαια θὰ σᾶς πῇ πῶς τῶκανα γιὰ νὰ ἀστειευθῶ... Εἶσθε προειδοποιημένος καὶ ξέρετε τὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσετε... Ἔπειτα δὲν βλέπετε τὸν ἐρεθισμό του; Τὸ ἁπλούστερο κατὰ τὴ γνώμη μου εἶνε νὰ τὸν στείλετε σ' ἕνα ἄσυλον καὶ νὰ τὸν βεβαιώσητε πῶς ἐκεῖ μέσα θὰ βρῇ τὸ παποῦτσι του!...

— Μὴ χειρότερα! ψιθύρισε ὁ ἐπιθεωρητής

Ὁ Ἐγγλέζος καβαλλίκεψε ἐν τῷ μεταξὺ στὸν ὦμο ἑνὸς ἐργάτη τραβῶντας γιὰ τὴν ἀστυνομία καὶ φωνάζοντας.

— Ἐλᾶτε! ἐλᾶτε... κύριε κλέφτη!

— Ἡσυχάστε, τοῦ εἶπα, σᾶς ἀκολουθῶ!...

Δὲν πρόφτασε ὅμως ὁ δυστυχὴς νὰ βγῇ ἀπ' τὸ σταθμό. Δυὸ ἀστυνομικοὶ ἐγκαίρως εἰδοποιηθέντες ἀπ' τὸν ἐπιθεωρητή, τὸν ἄρπαξαν τὸν ἐφόρτωσαν σ' ἕνα ἁμάξι καὶ τὸν τράβηξαν γιὰ τὸ... φρενοκομεῖο. Τί ἀπέγινε αὐτὸς ὁ κακορίζικος ἄνθρωπος. Δὲν ξέρω. Ἴσως νὰ βρίσκεται ἀκόμα στὸ φρενοκομεῖο, θῦμα μιᾶς ἀστειότητος. Πάντως ἐγὼ τὴν γλύτωσα φτηνά...

Παῦλος Μπονὸμ

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς πολὺ καλὴν τιμὴν βιβλία καὶ βιβλιοθῆκαι. Γράψτε στὸ «**Μπουκέτο**».